

ikke an kun at tage Hensyn til Paragraphens Ordlyd i Finantsloven; naar Rigsdagen selv har givet Forklaring, maa denne ved Bedømmelsen af Regjeringens Fremgangsmaade være den gjældende. Udvalget kan derfor ikke tilraade Thinget at tiltræde Beslutningen ved 18de Antegningspost til § 5.

Folkethinget havde omændret den hidtil brugte Slutningsindstilling, at Rigsdagen for sit Vedkommende meddeler Decharge for Statsregnskabet, til: at Rigsdagen frasiger sig ethvert Krav paa Ansvar for Regnskabet. Udvalget erkjender det ønskeligt, at fremmede Ord i Røysproget afløses af danske. Der har imidlertid været ytret Tvivl i Udvalget, om ikke Udtrykket: at frasige sig ethvert Krav, var for stærkt og for omfattende. Udvalget er derfor, for at faae Ende paa denne i flere Aar fortsatte Strid i begge Thing, blevet enigt om at foreslaae Thinget følgende Affattelse af Slutningsindstillingen: „Med de ved de enkelte Poster tagne Forbehold frasiger Rigsdagen sig Krav paa Ansvar for Statsregnskabet for Finantsaaret 1862—63.“

I Antegning 11 til Justitsministeriet (Beret. Side 106—9) har Statsrevisionen udtalt med Hensyn til den Indflydelse, som Varebeholdningernes Værdi ved Finantsaarets Begyndelse og Slutning har paa Regnskabet, at Oversørelsen af Varebeholdninger fra det ene Aar til det andet, naar de holdes indenfor Linien, nødvendigviis maa gjøre Regnskabets Resultater usikre, og har derfor udbedet sig Ministeriets Ytring om, hvorvidt der skulde være Noget til Hinder for, at de i fremtidige Regnskaber føres ud i Linien. Uagtet Ministeriet har udtalt sig derimod, har Statsrevisionen fastholdt sin Anskuelse, at Forskjellen mellem Varebeholdningernes Værdi ved Aarets Begyndelse og Slutning bør optages i Regnskabet.

Udvalget skal hertil bemærke, at der er to Slags Regnskaber; det ene, et Pengeregnskab, optager alle de Indtægter og Udgifter, som have fundet Sted i Aaret, og angiver, hvorfra Indtægterne have deres Oprindelse, og hvortil Pengene ere anvendte; det andet Slags er et Materialregnskab, som angiver Størrelsen af raæ Producter, Varer, ubestaaende Forbringere o. s. v. ved Aarets Begyndelse (omsat i rede Penge), viser, hvilke Forandringer disse Gjenstande ere undergaaede i Aarets Løb, og ender med Størrelsen af disse Værdier i Penge ved Aarets Slutning. Statsregnskabet er et Pengeregnskab, posteret efter Conti. For den, der driver en Handel, en Fabrik o. s. v., er et Materialregnskab ligesaa vigtigt som et Pengeregnskab, thi uden hiint kan han ikke bestemme, om han er gaaet frem eller tilbage i sin Bedrift. Han sammenstiller derfor begge Regnskaber paa en Status, en Ballance, eller hvad man nu vil kalde det, og Resultatet af begge Regnskaber giver ham den nødvendige Oplysning; men han kan ikke opføre i det ene Regnskab det, som hører ind i det andet. Statsinstituter, som drive en Fabrik o. s. v., maae nødvendigviis opgjøre en saadan Sammenstilling ved Aarets Slutning*), og Statsrevisionen bør forlange en saadan med dertil fornødne Forklaringer, foruden Aarets Pengeregnskab. Vigtigheden heraf oplyses bedst med nogle Tal, hente fra Statsrevisionens Arbejde, hvorved det maa erindres, at Straffeanstalternes Fabrikvirksomhed kun er et Bidrag til Statens Udgifter for Fangerne, saa at der stedse maa være Tale om Statens

*) En Oversigt over den grønlandske Handels Activer og Passiver pr. 31te December 1862 findes i Statsbudgetregnskabet for 1862—63, Side 149—50, og Aarets Overskud angives der til 105,831 Rd. 1 f.